

Arrest

nr. 204 383 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. POESEN
Broekem 15
3740 BILZEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. POESEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 januari 2016 asiel aan. Op 28 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U zegt afkomstig te zijn uit Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U verklaart nooit naar school te zijn geweest in Afghanistan.

Op een nacht kwamen strijders van de Islamitische Staat (IS) naar uw ouderlijke woning. Ze vroegen eten en zeiden dat u groot genoeg bent om jihad te doen en dat de jhad een verplichting is. U legde hen uit dat u uw vader moest helpen met gras naar de dieren te brengen. De mannen zeiden daarop dat u dat werk nog steeds overdag zou kunnen doen en dan 's nachts met hen zou meevechten. Toen ze weer vertrokken, zeiden ze dat u de volgende keer dat ze zouden komen, klaar moest staan om met hen mee te gaan. U vertelde aan uw vader wat er was gebeurd maar hij dacht dat ze met uw voeten aan het spelen waren. Een vijftiental dagen later kwamen de IS leden terug. U was op dat moment bij uw oom aan moederskant. De strijders sloegen uw vader en doorzochten het huis. Bij hun vertrek zeiden ze dat als hij u niet zou laten meegaan met hen, ze u zouden doden. Hierna ging uw vader naar uw oom, vertelde hem wat er was gebeurd en vroeg hulp om u weg te sturen. Uw oom contacteerde een smokkelaar in Jalalabad en stuurde u na een paar dagen naar de provinciehoofdplaats. Via Kabul reisde u verder naar Nimroz. Daar stapte u in een truck en vervolgens heeft u geen idee welke plaatsen en landen u nog passeerde voordat u aankwam in België, waar u op 7 januari 2016 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer, een kopie van de taskara van uw vader en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Deh Bala. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en daar tot aan uw vertrek naar Europa te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p.3). U legde gedurende heel het gehoor immers uitermate gebrekkige verklaringen af over uw leven in Afghanistan en uw beweerde herkomstregio.

U stelde nooit naar school te zijn geweest in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom niet, antwoordde u onduidelijk dat u werkte, dat jullie problemen hadden, dat uw vader u niet naar school liet gaan en dat de Islamitische Staat de scholen opblaast (gehoorverslag CGVS, p.6). Ter verduidelijking gevraagd wat voor problemen jullie hadden dat u niet naar school kon gaan, antwoordde u nietszeggend dat u niet naar school kon gaan, dat er problemen waren om daarna te stellen dat er geen problemen waren en dat uw vader u niet liet gaan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet naar school mocht gaan van uw vader, antwoordde u wederom ontwijkend dat u niet naar school kon gaan omdat u niet mocht omwille van problemen, waarna u stelde dat u ook gras naar de koeien moest brengen en eten naar uw vader op de velden (gehoorverslag CGVS, p.6). U erop wijzend dat u het weer had over problemen omwille waarvan uw vader u niet naar school liet gaan en nog eens gevraagd uit te leggen over wat voor problemen u het juist heeft, repliceerde u dat het probleem was dat uw vader u niet naar school liet gaan en dat hij zei dat u hem moest helpen op de velden (gehoorverslag CGVS, p.6). Uw uitermate moeizame en ontwijkende antwoorden op een zeer simpele vraag, roepen vragen op.

Verder legde u eveneens uitermate vage verklaringen af als u werd gevraagd naar het werk dat u heeft gedaan in Afghanistan. U stelde dat uw vader u sinds uw tien jaar vroeg om hem te helpen op de velden maar dat u altijd wegliep naar het huis van uw oom aan moederskant omdat u geen zin had om uw vader te helpen en dat tot een jaar voor uw vertrek toen u uw vader wel hielp omdat hij ouder en zwakker was geworden (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd hoe u uw vader moest helpen, stelde u dat u gras moest brengen naar de koeien en thee naar hem (gehoorverslag CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen deed u dat enkel het laatste jaar omdat u voordien niet wilde werken en het ook te moeilijk was (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of het dan zo moeilijk is om gras te geven aan de koeien en eten te brengen naar uw vader, repliceerde u dat het niet moeilijk was maar dat hij wilde dat u met hem op de gronden zou werken (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd dat laatste te verduidelijken, stelde u enkel dat u het gras moest verzamelen van de velden (gehoorverslag CGVS, p.8). Dat u jarenlang zou weigeren om uw vader te helpen en er blijkbaar steeds onderuit kon komen, weet niet te overtuigen.

Voorts gevraagd wat u met uw tijd deed daar u stelde dat u uw vader niet hielp, antwoordde u zeer beknopt dat u gewoon rondliep in het dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). Verder zou u niets hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat u tweeëntwintig jaar oud was toen u uw vader begon te helpen (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of u dan al die jaren daarvoor enkel rondliep in het dorp, antwoordde u bevestigend dat u rondhing in het dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). Op de vraag wat u dan deed in het dorp, kwam u niet verder dan te stellen dat u cricket speelde met de kleine kinderen (gehoorverslag CGVS, p.8). Voorts deed u naar eigen zeggen niets (gehoorverslag CGVS, p.8). Het is evenwel niet aannemelijk dat u – volgens uw verklaringen geboren in een landbouwersfamilie – tot uw tweeëntwintig jaar behalve wat rondhangen in het dorp en cricket spelen, verder niets zou hebben gedaan.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u niet kon vertellen hoeveel jerib grond uw familie heeft. U kwam niet verder dan te stellen dat jullie twee velden hebben die niet klein zijn maar ook niet zo groot (gehoorverslag CGVS, p.8). Van een landbouwerszoon mag nochtans verwacht worden dat hij weet hoeveel grond zijn familie heeft. Vervolgens gevraagd wat er gebeurde met de opbrengst van de gronden, stelde u eerst dat het voor eigen gebruik was en dat het nooit gebeurde dat jullie ook gewassen verkochten (gehoorverslag CGVS, p.8). U zei dat uw vader daarnaast geen ander werk deed (gehoorverslag CGVS, p.8). Aldus gevraagd hoe uw familie dan aan geld kwam, antwoordde u dat jullie geld aannamen van uw oom aan moederskant die zijn eigen gronden bewerkte en de gewassen soms verkocht (gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of uw oom het geen probleem vond om uw gezin te onderhouden, repliceerde u dat als hij kon helpen, hij dat deed en anders niet (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat jullie dan deden als hij niet kon helpen en jullie geld nodig hadden, antwoordde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat uw vader de gewassen dan verkocht (gehoorverslag CGVS, p.9). Ter verduidelijking gevraagd of uw vader de gewassen dan toch verkocht, antwoordde u dan weer negatief (gehoorverslag CGVS, p.9). U erop wijzend dat u uw verklaringen steeds verandert en gevraagd finaal te vertellen of de gewassen ja dan neen werden verkocht, herhaalde u dat jullie de gewassen niet verkochten daar jullie altijd hulp kregen van uw oom aan moederskant (gehoorverslag CGVS, p.9). De opeenvolging van vage en incoherente verklaringen over de beweerde bron van inkomsten van uw familie, doet vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het CGVS. Bovendien kon u niet vertellen waar uw oom de gewassen die hij cultiveerde, verkocht, noch hoeveel geld hij verdiende met de cultivatie van opium (gehoorverslag CGVS, p.9 en p.20).

Verder stelde u dat toen u nog in Afghanistan woonde, u enkel naar Zakhel bent gegaan, een gehucht van Nari Obha waar uw oom woont, en één keer naar het districtscentrum om uw taskara te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p.10-11). Het is evenwel niet aannemelijk dat u die drieëntwintig jaar oud zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Deh Bala, al die jaren geen enkele andere plaats zou hebben bezocht. Zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, weten uw verklaringen over uw dagdagelijkse leven in Nari Obha dorp geenszins te overtuigen.

Voorts bleef u zeer aan de vlakte wanneer werd gevraagd naar de veiligheidssituatie in Deh Bala toen u daar nog woonde. U stelde dat het er overdag goed was maar 's nachts niet omdat de Islamitische Staat er dan was (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd wat de IS daar deed, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat ze daar rondliepen, deden wat ze wilden maar dat u het niet exact weet (gehoorverslag CGVS, p.12). Later stelde u dat de IS mannen uit uw regio rekruteerde om samen met hen te strijden maar gevraagd hoe ze de bevolking verder nog terroriseerden, moest u toegeven niets anders te kunnen zeggen over wat ze deden (gehoorverslag CGVS, p.18-19), wat bedenkelijk is. Uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de IS in Nangarhar lokale moskeeën overnam, burgers executeerde, gedwongen huwelijken oplegde, scholen en gezondheidscentra sloot etc.

Gevraagd hoe de burgers in uw regio reageerden op de komst van de Islamitische Staat, zijnde wegvluchten, vechten of iets anders, antwoordde u dat ze daar woonden en bang waren maar dat ze bleven (gehoorverslag CGVS, p.13). Ter bevestiging gevraagd of ze niet weggingen, zei u dat sommige mensen weggingen en anderen bleven (gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer echter werd gevraagd wie er dan bijvoorbeeld wegluchtte, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat niemand wegluchtte (gehoorverslag CGVS, p.13). U erop wijzend dat u net zei dat sommige mensen wegluchtten toen er strijders van de Islamitische Staat naar uw regio kwamen, reageerde u eerst met een stilzwijgen om te beëindigen met een kort 'neen' (gehoorverslag CGVS, p.13), wat vragen oproept.

Verder stelde u dat de overheid tegen de Islamitische Staat vocht maar gevraagd daarover te vertellen, vroeg u vooreerst wat u daarover moest zeggen (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd uit te leggen wat u zag, wat u hoorde, antwoordde u kort met 'niets' en vervolgde u beknopt dat ze soms schoten, soms de andere partij (gehoorverslag CGVS, p.14). U stelde voorts dat de taliban tegen de IS vocht maar gevraagd daarover te vertellen, moest u opnieuw toegeven er niets over te weten (gehoorverslag CGVS, p.14). Nochtans blijkt uit de informatie van het CGVS dat er vanaf midden 2015 zwaar werd gevochten in Deh Bala tussen de taliban en de Islamitische Staat en dat de controle in het district enkele keren van handen veranderde, met publieke executies van zogenaamde vijanden als gevolg, huizen die werden afgebrand, en sympathisanten van de ene of de andere partij die werden gedwongen om te vertrekken. Ook in Nabi Obha werd overigens gevochten tussen de twee partijen. Uw dermate moeizame verklaringen over de aanwezigheid van de IS in uw regio zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaats voor uw aankomst in België verder op de helling.

Ter zake nog gevraagd wat u heeft gehoord over grote aanvallen op de Islamitische Staat, begon u volledig naast de kwestie te vertellen over een aanval op een huwelijksfeest in Kamali (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of dat iets te maken heeft met de IS, moest u toegeven van niet (gehoorverslag CGVS, p.16). Opnieuw gevraagd naar aanvallen op de Islamitische Staat, repliceerde u dat er twee jaar geleden burgers werden gedood in Gurguray, dat er op de brug in Shpola een ranger van de grenspolitie werd geraakt door een bom en dat er dicht bij de school van Yaghi Band een tank van de Amerikanen werd opgeblazen (gehoorverslag CGVS, p.16). Opnieuw gevraagd wat u weet over aanvallen op de IS, antwoordde u uiteindelijk dat er luchtaanvallen waren in de woestijn dicht bij Jamalkhel op de Islamitische Staat (gehoorverslag CGVS, p.16). Dat u eerst een resem incidenten opsomt die evenwel niets te maken hebben met aanvallen op de Islamitische Staat waarnaar werd gevraagd, roept vragen op en wijst op het ingestudeerde karakter van de door u aangehaalde incidenten.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u zeer vaag bleef over uw vertrekdatum uit Afghanistan. Gevraagd wanneer u bent vertrokken, repliceerde u dat u het niet weet daar u niet onderricht bent (gehoorverslag CGVS, p.14). U kon niet vertellen in welke maand, noch in welk seizoen, noch in welk jaar u Afghanistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd hoe het komt dat u geenszins kan verduidelijken in welke periode u bent vertrokken, antwoordde u dat u problemen had en dat u niet aan het opletten was (gehoorverslag CGVS, p.15), wat geenszins een afdoende uitleg is voor uw onwetendheid. Er wordt niet verwacht dat u een exacte datum kan geven maar wel dat u op zijn minst weet in welk jaar en in welk seizoen u uw land van herkomst heeft verlaten. Verder gevraagd of u de

Afghaanse kalender kent, stelde u van niet (gehoorverslag CGVS, p.15). U erop wijzend dat u eerder wel kon vertellen in welke maanden tarwe wordt gezaaid en geoogst, antwoordde u nietszeggend dat u de kalender niet kan lezen daar hij geschreven is (gehoorverslag CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd of u de maanden kent, antwoordde u nu positief maar de maand van uw vertrek kon u niet geven (gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u dermate vage en ontwijkende antwoorden gaf als u werd gevraagd wanneer u Afghanistan heeft verlaten, doet opnieuw vermoeden dat u bewust informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal.

U kon bovendien evenmin vertellen door welke landen u bent gereisd na uw vertrek uit Afghanistan. Ernaar gevraagd, antwoordde u kort dat u het niet heeft gemerkt (gehoorverslag CGVS, p.15). U kon niet vertellen welk het eerste land was dat u doorkruiste na uw vertrek, noch kon u aangeven door welke andere landen u bent gereisd (gehoorverslag CGVS, p.15). U stelde wel dat u één land kent omdat daar uw vingerafdrukken werden genomen maar gevraagd in welk land dat dan was, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.15). Het kan niet zijn dat u niet zou weten via welke landen u naar België bent gereisd.

U gaf aan in België contact te hebben met uw oom aan moederskant die ook in Nari Obha woont (gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer u echter werd gevraagd hoe uw familie het stelt, zei u eerst het niet te weten om hierna kort te antwoorden met 'goed' (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe het komt dat u het niet weet, repliceerde u dat ze u niets zeggen (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe de situatie in Nari Obha dezer dagen evolueert, kwam u niet verder dan te stellen dat het er slecht gaat (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd waarom, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.5). U erop wijzend dat het vragen oproept dat u zegt dat de situatie in uw dorp slecht is maar dat u niet kan uitleggen waarom, repliceerde u dat uw familie u niets zegt (gehoorverslag CGVS, p.5). Uw vage antwoorden roepen verder vragen op. Als u daadwerkelijk afkomstig zou zijn uit Nari Obha en uw familie daar nog woonachtig zou zijn, mag immers verwacht worden dat u de situatie daar zou opvolgen, te meer u zegt nog contact te hebben met uw oom die ook in het dorp zou wonen (gehoorverslag CGVS, p.5).

Uit bovenstaande blijkt dat uw verklaringen over uw levensomstandigheden en verblijfplaats voor uw aankomst in België op alle vlakken te kort schieten.

Ook over uw vluchtmotieven dienen er bedenkingen gemaakt te worden. Zo liet u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat de Islamitische Staat aan elke familie vroeg om iemand naar hen te sturen om met hen mee te vechten (Vragenlijst CGVS, d.d.26/01/2016, vraag 5). Tijdens het gehoor gevraagd hoe de IS besloot wie ze wilden rekruteren, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat ze niet kieskeurig waren en degene die ze zagen, meenamen (gehoorverslag CGVS, p.18). U gaf twee namen van dorpingen die met geweld werden meegenomen door de groepering (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wat er gebeurde met de andere jongens in het dorp, antwoordde u dat ze in hun huizen bleven en niet megingen (gehoorverslag CGVS, p.18). Ter bevestiging gevraagd of de IS aldus niet systematisch mensen rekruteerde, repliceerde u dat ze iedereen meenemen (gehoorverslag CGVS, p.18). U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard dat strijders van de Islamitische Staat aan elke familie vroegen om iemand naar hen te sturen, ontkende u dat te hebben gezegd en voegde daaraan toe dat u toen ook heeft gezegd dat ze naar uw huis kwamen en vroegen hen te vervoegen (gehoorverslag CGVS, p.18). Op de DVZ heeft u echter met geen woord gerept over de beweerde twee bezoeken van de groepering aan uw ouderlijke woning (Vragenlijst CGVS, d.d.26/01/2016, vraag 5). Voornoemde incoherenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het bedenkelijk dat uw vader het eerste bezoek van de IS niet serieus nam (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom niet, stelde u dat hij zei dat ze niet iemand zoals u zouden meenemen, zijnde iemand die gewoon rondhangt, klein is en niets waard is (gehoorverslag CGVS, p.19). De reactie van uw vader is echter weinig aannemelijk, te meer daar u stelde dat het vaak gebeurde dat de IS mannen meenam (gehoorverslag CGVS, p.18). Bovendien is het bedenkelijk dat uw vader de dreiging van de IS de eerste keer negeerde, om u direct na hun tweede bezoek het land uit te sturen (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom uw vader de bedreigingen van de IS de tweede keer wel serieus nam, gaf u bovendien de bedenkelijke uitleg dat hij zich realiseerde dat ze u zouden meenemen omdat ze het huis waren binnengekomen (gehoorverslag CGVS, p.19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en uw bedenkelijke verklaringen over uw

problemen met de Islamitische Staat, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor uw komst naar België in Deh Bala heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 06/07/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag CGVS, p.2). U werd twee maal uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.21). U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/ of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hield evenwel keer op keer vast aan uw verklaring afkomstig te zijn uit Deh Bala en u stelde de waarheid te hebben verteld (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader, dient er verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) en waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967.

Hij meent dat deze bepalingen geschonden zijn omwille van de volgende redenen:

"1. Betreffende de afkomst uit Deh Bala

Vooreerst betwijfelt de Commissaris dat verzoeker de waarheid zou spreken over zijn herkomst. De Commissaris baseert zich daarbij op loutere veronderstellingen en kan geenszins hard maken dat verzoeker niet oprecht zou zijn, of directer gesteld gelogen zou hebben.

Toch heeft verzoeker van zijn oprechtheid doen blijken in verschillende passages van het gehoor. Deze worden blijkbaar genegeerd en er wordt voorgehouden dat verzoeker niet zou hebben beantwoord aan de plicht tot medewerking. Ook brengt verzoeker zoals reeds aangehaald zijn originele taskara bij hetgeen door het CGVS dan weer afgedaan wordt als weinig overtuigend gezien vervalsingen van Afghaanse documenten frequent zouden voorkomen.

Opgemerkt dient te worden dat verzoeker precies zijn quam en subquam kon aangeven (p.4 gehoorverslag), dat hij precies en gedetailleerd de reiswegen kon opsommen van zijn geboortedorp naar het districtscentrum (p. 10 gehoorverslag).

Ook geeft verzoeker duidelijk en op verschillende momenten zowel expliciet als impliciet aan dat hij intellectueel weinig ontwikkeld is, steeds zeer lokaal zijn leven leidde en om zeggens nooit buiten zijn geboortedorp Nari Obha is gekomen.

Hij heeft geen enkele scholing genoten (p. 6, p. 12 en p. 14 gehoorverslag) Dit verklaart ongetwijfeld waarom verzoeker zeer weinig te vertellen had en moeite had met het correct begrijpen van de

draagwijdte van de gestelde vragen. Dit wordt echter door het CGVS afgedaan als "vaag en oppervlakkig" blijven en "ontwijken". Ten onrechte want een neutrale lezing van het gehoorverslag wijst eerder op een laag intellectueel ontwikkelingsniveau eerder dan op onwil om mee te werken.

Ook dient rekening te houden met eventuele "ruis" in het vertalingsproces door de tolk. Dit is eens te meer zo wanneer een kandidaat vluchteling slechts beperkte intellectuele capaciteiten heeft en zich soms zeer basaal of imprecies uitdrukt.

De Commissaris besluit dus geheel ten onrechte dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

2. Betreffende de bezigheden

Verzoeker geeft duidelijk aan dat hij ongeschoold is en zijn tijd in het dorp vrij betekenisloos doorbracht met rondhangen, nietsdoen en af en toe cricket spelen.

Verzoeker wond er geen doekjes om dat hij werkschuw was en steeds het verzoek van zijn vader om mee te helpen in de velden ontvluchtte. Het was enkel toen zijn vader ouder en zwakker was dat verzoeker inzag dat het zijn plicht was mee te helpen om te voorzien in het levensonderhoud van zijn familie.

Verzoeker heeft verklaard hoe het er werkelijk aan toe ging en het CGVS moet dit naar de inhoud niet afdoen als gebrekkig of vaag of zelfs onmogelijk.

3. Betreffende de vlucht uit Afghanistan

Het is perfect mogelijk dat een asielzoeker niet meer zou kunnen weten door welke landen hij achtereenvolgens gesmokkeld werd tijdens zijn vlucht. Dit mag geen reden vormen om zijn herkomst uit Afghanistan in twijfel te trekken. Verzoeker is open geweest over het feit dat gebruik werd gemaakt van een mensensmokkelaar. Het is algemeen geweten dat smokkelaars dreigementen gebruiken om vluchtelingen stil te houden tijdens de reis. Het is ongewenst dat vluchtelingen te veel vragen zouden stellen over evt. smokkelroutes/trajecten. Eigen observaties van plaatsnamen, grensborden of gesproken talen zijn moeilijker naarmate de intellectuele capaciteiten van de asielzoeker lager zijn. Zo ook voor verzoeker."

Voorts stelt verzoeker dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor het leven of minstens voor vervolging bestaat nu de groepering Islamitische Staat hem "tot herhalens toe" heeft willen rekruteren. Het is volgens verzoeker dus zeer aannemelijk dat deze groepering koste wat het kost hem wil uitschakelen omdat hij heeft geweigerd deel te nemen aan de strijd die IS voert.

Subsidiar stelt verzoeker nog dat er zonder twijfel een reëel risico bestaat op lijden of ernstige schade nu hij zeker zal vervolgd en opgejaagd worden. Het risico dat hij daarbij ernstig zal lijden door slagen of nog erger door foltering is volgens hem zeer reëel en kan niet zonder meer afgewimpeld worden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het "zekerheidsbeginsel" als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij zet hierover het volgende uiteen:

"Uit de beslissing kan afgeleid worden dat de Commissaris zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat "het niet aannemelijk is" of dat "het opmerkelijk is" of dat "het kan wijzen op" of "een eerder ingestudeerde indruk nalaat". Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn. Telkenmale schrijft de Commissaris dat het eerder verdacht lijkt of moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, maar nergens stelt de Commissaris dat het niet zo is of kan zijn.

Aldus neemt de Commissaris een beslissing op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport “*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*” van Landinfo van 13 oktober 2016 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 4 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de COI Focus “*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op grond van de vaststellingen dat (i) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt

daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan, dat (ii) er tevens bedenkingen dienen gemaakt te worden over zijn vluchtmotieven en dat (iii) hij, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielaanvraag raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst.

Aangezien hij verklaart geboren en getogen te zijn in Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot hij uit Afghanistan gevlucht is (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, punt 10), kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en heel zijn leven heeft gewoond. Hierbij wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt van alle geografische, sociologische en politieke aspecten van Afghanistan, doch wel dat hij zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Verzoekers kennis dienaangaande is echter ernstig ontoereikend.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker uitermate gebrekkige verklaringen aflegt over zijn leven in Afghanistan en zijn beweerde herkomstregio. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U stelde nooit naar school te zijn geweest in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom niet, antwoordde u onduidelijk dat u werkte, dat jullie problemen hadden, dat uw vader u niet naar school liet gaan en dat de Islamitische Staat de scholen opblaast (gehoorverslag CGVS, p.6). Ter verduidelijking gevraagd wat voor problemen jullie hadden dat u niet naar school kon gaan, antwoordde u nietszeggend dat u niet naar school kon gaan, dat er problemen waren om daarna te stellen dat er geen problemen waren en dat uw vader u niet liet gaan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet naar school mocht gaan van uw vader, antwoordde u wederom ontwijkend dat u niet naar school kon gaan omdat u niet mocht omwille van problemen, waarna u stelde dat u ook gras naar de koeien moest brengen en eten naar uw vader op de velden (gehoorverslag CGVS, p.6). U erop wijzend dat u het weer had over problemen omwille waarvan uw vader u niet naar school liet gaan en nog eens gevraagd uit te leggen over wat voor problemen u het juist heeft, repliceerde u dat het probleem was dat uw vader u niet naar school liet gaan en dat hij zei dat u hem moest helpen op de velden (gehoorverslag CGVS, p.6). Uw uitermate moeizame en ontwijkende antwoorden op een zeer simpele vraag, roepen vragen op.

Verder legde u eveneens uitermate vage verklaringen af als u werd gevraagd naar het werk dat u heeft gedaan in Afghanistan. U stelde dat uw vader u sinds uw tien jaar vroeg om hem te helpen op de velden maar dat u altijd wegliep naar het huis van uw oom aan moederskant omdat u geen zin had om uw vader te helpen en dat tot een jaar voor uw vertrek toen u uw vader wel hielp omdat hij ouder en zwakker was geworden (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Gevraagd hoe u uw vader moest helpen, stelde u dat u gras moest brengen naar de koeien en thee naar hem (gehoorverslag CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen deed u dat enkel het laatste jaar omdat u voordien niet wilde werken en het ook te moeilijk was (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of het dan zo moeilijk is om gras te geven aan de koeien en eten te brengen naar uw vader, repliceerde u dat het niet moeilijk was maar dat hij wilde dat u met hem op de gronden zou werken (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd dat laatste te verduidelijken, stelde u enkel dat u het gras moest verzamelen van de velden (gehoorverslag CGVS, p.8). Dat u jarenlang zou weigeren om uw vader te helpen en er blijkbaar steeds onderuit kon komen, weet niet te overtuigen.

Voorts gevraagd wat u met uw tijd deed daar u stelde dat u uw vader niet hielp, antwoordde u zeer beknopt dat u gewoon rondliep in het dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). Verder zou u niets hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat u tweeëntwintig jaar oud was toen u uw vader begon te helpen (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of u dan al die jaren daarvoor enkel rondliep in het dorp, antwoordde u bevestigend dat u rondhing in het dorp (gehoorverslag CGVS, p.7). Op de vraag wat u dan deed in het dorp, kwam u niet verder dan te stellen dat u cricket speelde met de kleine kinderen (gehoorverslag CGVS, p.8). Voorts deed u naar eigen zeggen niets (gehoorverslag CGVS, p.8). Het is evenwel niet aannemelijk dat u – volgens uw verklaringen geboren in een landbouwersfamilie – tot uw tweeëntwintig jaar behalve wat rondhingen in het dorp en cricket spelen, verder niets zou hebben gedaan.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u niet kon vertellen hoeveel jerib grond uw familie heeft. U kwam niet verder dan te stellen dat jullie twee velden hebben die niet klein zijn maar ook niet zo groot (gehoorverslag CGVS, p.8). Van een landbouwerszoon mag nochtans verwacht worden dat hij weet hoeveel grond zijn familie heeft. Vervolgens gevraagd wat er gebeurde met de opbrengst van de gronden, stelde u eerst dat het voor eigen gebruik was en dat het nooit gebeurde dat jullie ook gewassen verkochten (gehoorverslag CGVS, p.8). U zei dat uw vader daarnaast geen ander werk deed (gehoorverslag CGVS, p.8). Aldus gevraagd hoe uw familie dan aan geld kwam, antwoordde u dat jullie geld aannamen van uw oom aan moederskant die zijn eigen gronden bewerkte en de gewassen soms verkocht (gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of uw oom het geen probleem vond om uw gezin te onderhouden, repliceerde u dat als hij kon helpen, hij dat deed en anders niet (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat jullie dan deden als hij niet kon helpen en jullie geld nodig hadden, antwoordde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat uw vader de gewassen dan verkocht (gehoorverslag CGVS, p.9). Ter verduidelijking gevraagd of uw vader de gewassen dan toch verkocht, antwoordde u dan weer negatief (gehoorverslag CGVS, p.9). U erop wijzend dat u uw verklaringen steeds verandert en gevraagd finaal te vertellen of de gewassen ja dan neen werden verkocht, herhaalde u dat jullie de gewassen niet verkochten daar jullie altijd hulp kregen van uw oom aan moederskant (gehoorverslag CGVS, p.9). De opeenvolging van vage en incoherente verklaringen over de beweerdde bron van inkomsten van uw familie, doet vermoeden dat u informatie achterhoudt voor het CGVS. Bovendien kon u niet vertellen waar uw oom de gewassen die hij cultiveerde, verkocht, noch hoeveel geld hij verdiende met de cultivatie van opium (gehoorverslag CGVS, p.9 en p.20).

Verder stelde u dat toen u nog in Afghanistan woonde, u enkel naar Zakhel bent gegaan, een gehucht van Nari Obha waar uw oom woont, en één keer naar het districtscentrum om uw taskara te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p.10-11). Het is evenwel niet aannemelijk dat u die drieëntwintig jaar oud zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Deh Bala, al die jaren geen enkele andere plaats zou hebben bezocht. Zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, weten uw verklaringen over uw dagdagelijkse leven in Nari Obha dorp geenszins te overtuigen.

Voorts bleef u zeer aan de vlakte wanneer werd gevraagd naar de veiligheidssituatie in Deh Bala toen u daar nog woonde. U stelde dat het er overdag goed was maar 's nachts niet omdat de Islamitische Staat er dan was (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd wat de IS daar deed, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat ze daar rondliepen, deden wat ze wilden maar dat u het niet exact weet (gehoorverslag CGVS, p.12). Later stelde u dat de IS mannen uit uw regio rekruteerde om samen met hen te strijden maar gevraagd hoe ze de bevolking verder nog terroriseerden, moest u toegeven niets anders te kunnen zeggen over wat ze deden (gehoorverslag CGVS, p.18-19), wat bedenkelijk is. Uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de IS in Nangarhar lokale moskeeën overnam, burgers executeerde, gedwongen huwelijken oplegde, scholen en gevangnissen overnam, gezondheidscentra sloot etc.

Gevraagd hoe de burgers in uw regio reageerden op de komst van de Islamitische Staat, zijnde wegvluchten, vechten of iets anders, antwoordde u dat ze daar woonden en bang waren maar dat ze bleven (gehoorverslag CGVS, p.13). Ter bevestiging gevraagd of ze niet weggingen, zei u dat sommige

mensen weggingen en anderen bleven (gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer echter werd gevraagd wie er dan bijvoorbeeld wegluchtte, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat niemand wegluchtte (gehoorverslag CGVS, p.13). U erop wijzend dat u net zei dat sommige mensen wegluchtten toen er strijders van de Islamitische Staat naar uw regio kwamen, reageerde u eerst met een stilzwijgen om te beëindigen met een kort 'neen' (gehoorverslag CGVS, p.13), wat vragen oproept.

Verder stelde u dat de overheid tegen de Islamitische Staat vocht maar gevraagd daarover te vertellen, vroeg u vooreerst wat u daarover moest zeggen (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd uit te leggen wat u zag, wat u hoorde, antwoordde u kort met 'niets' en vervolgde u beknopt dat ze soms schoten, soms de andere partij (gehoorverslag CGVS, p.14). U stelde voorts dat de taliban tegen de IS vocht maar gevraagd daarover te vertellen, moest u opnieuw toegeven er niets over te weten (gehoorverslag CGVS, p.14). Nochtans blijkt uit de informatie van het CGVS dat er vanaf midden 2015 zwaar werd gevochten in Deh Bala tussen de taliban en de Islamitische Staat en dat de controle in het district enkele keren van handen veranderde, met publieke executies van zogenaamde vijanden als gevolg, huizen die werden afgebrand, en sympathisanten van de ene of de andere partij die werden gedwongen om te vertrekken. Ook in Nabi Obha werd overigens gevochten tussen de twee partijen. Uw dermate moeizame verklaringen over de aanwezigheid van de IS in uw regio zetten de geloofwaardigheid van uw beweerdte verblijfplaats voor uw aankomst in België verder op de helling.

Ter zake nog gevraagd wat u heeft gehoord over grote aanvallen op de Islamitische Staat, begon u volledig naast de kwestie te vertellen over een aanval op een huwelijksfeest in Kamali (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of dat iets te maken heeft met de IS, moest u toegeven van niet (gehoorverslag CGVS, p.16). Opnieuw gevraagd naar aanvallen op de Islamitische Staat, repliceerde u dat er twee jaar geleden burgers werden gedood in Gurguray, dat er op de brug in Shpola een ranger van de grenspolitie werd geraakt door een bom en dat er dicht bij de school van Yaghi Band een tank van de Amerikanen werd opgeblazen (gehoorverslag CGVS, p.16). Opnieuw gevraagd wat u weet over aanvallen op de IS, antwoordde u uiteindelijk dat er luchtaanvallen waren in de woestijn dicht bij Jamalkhel op de Islamitische Staat (gehoorverslag CGVS, p.16). Dat u eerst een resem incidenten opsomt die evenwel niets te maken hebben met aanvallen op de Islamitische Staat waarnaar werd gevraagd, roept vragen op en wijst op het ingestudeerde karakter van de door u aangehaalde incidenten.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u zeer vaag bleef over uw vertrekdatum uit Afghanistan. Gevraagd wanneer u bent vertrokken, repliceerde u dat u het niet weet daar u niet onderricht bent (gehoorverslag CGVS, p.14). U kon niet vertellen in welke maand, noch in welk seizoen, noch in welk jaar u Afghanistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd hoe het komt dat u geenszins kan verduidelijken in welke periode u bent vertrokken, antwoordde u dat u problemen had en dat u niet aan het opletten was (gehoorverslag CGVS, p.15), wat geenszins een afdoende uitleg is voor uw onwetendheid. Er wordt niet verwacht dat u een exacte datum kan geven maar wel dat u op zijn minst weet in welk jaar en in welk seizoen u uw land van herkomst heeft verlaten. Verder gevraagd of u de Afghaanse kalender kent, stelde u van niet (gehoorverslag CGVS, p.15). U erop wijzend dat u eerder wel kon vertellen in welke maanden tarwe wordt gezaaid en geoogst, antwoordde u nietszeggend dat u de kalender niet kan lezen daar hij geschreven is (gehoorverslag CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd of u de maanden kent, antwoordde u nu positief maar de maand van uw vertrek kon u niet geven (gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u dermate vage en ontwijkende antwoorden gaf als u werd gevraagd wanneer u Afghanistan heeft verlaten, doet opnieuw vermoeden dat u bewust informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal.

(...)

U gaf aan in België contact te hebben met uw oom aan moederskant die ook in Nari Obha woont (gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer u echter werd gevraagd hoe uw familie het stelt, zei u eerst het niet te weten om hierna kort te antwoorden met 'goed' (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe het komt dat u het niet weet, repliceerde u dat ze u niets zeggen (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe de situatie in Nari Obha dezer dagen evolueert, kwam u niet verder dan te stellen dat het er slecht gaat (gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd waarom, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.5). U erop wijzend dat het vragen oproept dat u zegt dat de situatie in uw dorp slecht is maar dat u niet kan uitleggen waarom, repliceerde u dat uw familie u niets zegt (gehoorverslag CGVS, p.5). Uw vage antwoorden roepen verder vragen op. Als u daadwerkelijk afkomstig zou zijn uit Nari Obha en uw familie daar nog woonachtig zou zijn, mag immers verwacht worden dat u de situatie daar zou opvolgen, te meer u zegt nog contact te hebben met uw oom die ook in het dorp zou wonen (gehoorverslag CGVS, p.5)."

Al deze vaststellingen zijn pertinent en correct en vinden grondslag in het administratief dossier.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen, zoals het aangeven van zijn *“quam en subquaum”* en het opsommen van de reiswegen van zijn geboortedorp naar het districtscentrum, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. Zijn kennis van deze zaken weegt immers niet op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn kennis omtrent zijn regio van herkomst en kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd.

In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen wijt aan het vertalingsproces door de tolk, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 17, vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij tevens duidelijk verklaard de tolk aanwezig op het gehoor bij het CGVS goed te begrijpen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 6 juli 2017, p. 2). Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift overigens op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door in het eerste middel louter te stellen dat er rekening dient te worden gehouden *“met eventuele “ruis” in het vertalingsproces door de tolk”*, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest.

Verzoekers beperkte intellectuele ontwikkeling biedt evenmin een verschoning voor de tal van vage verklaringen en onwetendheden omtrent zijn regio van herkomst. Ook van een persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Waar verzoeker in het eerste middel nog voorhoudt dat hij *“om zeggens nooit buiten zijn geboortedorp Nari Obha is gekomen”*, wordt er op gewezen dat dit in de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt geacht omdat zijn verklaringen over zijn dagdagelijkse leven in dit dorp niet kunnen overtuigen. Wat dit laatste betreft, komt verzoeker in het eerste middel niet verder dan te herhalen dat hij ongeschoold is en zijn tijd in het dorp vrij betekenisloos doorbracht met rondhangen, nietsdoen en af en toe cricket spelen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker echter geenszins de hierboven aangehaalde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal inzake verzoekers verklaringen over zijn leven in Afghanistan.

De stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande:

“Wat betreft uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader, dient er verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) en waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.”

Daar kan worden aan toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De taskara's van verzoeker en zijn vader werpen dan ook geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers beweerde herkomst ongeloofwaardig is. Door in het eerste middel louter te stellen dat hij zijn originele taskara heeft aangebracht, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst uit Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde daden van vervolging die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

Daarbij komt dat ook over verzoekers vluchtmotieven een aantal bedenkingen kunnen worden gemaakt: *“Zo liet u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat de Islamitische Staat aan elke familie vroeg om iemand naar hen te sturen om met hen mee te vechten (Vragenlijst CGVS, d.d.26/01/2016, vraag 5). Tijdens het gehoor gevraagd hoe de IS besloot wie ze wilden rekruteren, kwam u evenwel niet verder dan te stellen dat ze niet kieskeurig waren en degene die ze zagen, meenamen (gehoorverslag CGVS, p.18). U gaf twee namen van dorpelingen die met geweld werden meegenomen door de groepering (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wat er gebeurde met de andere jongens in het dorp, antwoordde u dat ze in hun huizen bleven en niet megingen (gehoorverslag CGVS, p.18). Ter bevestiging gevraagd of de IS aldus niet systematisch mensen rekruteerde, repliceerde u dat ze iedereen meenemen (gehoorverslag CGVS, p.18). U erop wijzend dat u op de DVZ had verklaard dat strijders van de Islamitische Staat aan elke familie vroegen om iemand naar hen te sturen, ontkende u dat te hebben gezegd en voegde daaraan toe dat u toen ook heeft gezegd dat ze naar uw huis kwamen en vroegen hen te vervoegen (gehoorverslag CGVS, p.18). Op de DVZ heeft u echter met geen woord gerept over de beweerde twee bezoeken van de groepering aan uw ouderlijke woning (Vragenlijst CGVS, d.d.26/01/2016, vraag 5). Voornoemde incoherenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Voorts is het bedenkelijk dat uw vader het eerste bezoek van de IS niet serieus nam (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom niet, stelde u dat hij zei dat ze niet iemand zoals u zouden meenemen, zijnde iemand die gewoon rondhangt, klein is en niets waard is (gehoorverslag CGVS, p.19). De reactie van uw vader is echter weinig aannemelijk, te meer daar u stelde dat het vaak gebeurde dat de IS mannen meenam (gehoorverslag CGVS, p.18). Bovendien is het bedenkelijk dat uw vader de dreiging van de IS de eerste keer negeerde, om u direct na hun tweede bezoek het land uit te sturen (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom uw vader de bedreigingen van de IS de tweede keer wel serieus nam, gaf u bovendien de bedenkelijke uitleg dat hij zich realiseerde dat ze u zouden meenemen omdat ze het huis waren binnengekomen (gehoorverslag CGVS, p.19).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Verzoeker komt immers niet verder dan te herhalen dat Islamitische Staat (IS) hem herhaaldelijk heeft willen rekruteren en dat het zeer aannemelijk is dat deze groep hem wil uitschakelen omdat hij heeft geweigerd om deel te nemen aan de strijd die IS voert. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Hiertoe is verzoeker niet geslaagd.

Waar verzoeker in het tweede middel nog betoogt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, doch dat nergens *“zwart op wit”* gesteld wordt dat bepaalde van zijn beweringen foutief zijn, zodat er een beslissing werd genomen op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, wat *“geenszins de bedoeling (kan) zijn”*, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet enkel onderbouwd wordt door onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen, doch ook door verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen die wel degelijk *“zwart op wit”* in de stukken van het administratief dossier kunnen worden teruggevonden. Bovendien komt het verzoekers om internationale bescherming toe om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en daarbij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten en aldus aan te tonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker is hierin evenwel niet geslaagd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanspraak dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk afkomstig te zijn uit Shatori, behorend tot het dorp Nari Obha, gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.8. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN